

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEER
TRANSVAALSTRAT 125
AMSTERDAM, 2500 C

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegesonden.
Kruis ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De doelstelling van het
Internationale Communisten
Partij is om de arbeiders
in alle landen te verenigen
in een groter werkbond om
tegen de kapitalistische
exploitatie te strijden.
Het doel is om de arbeiders
te organiseren in een
internationale organisatie
die de arbeiders te allen
tijde zal verdedigen en
tegen de kapitalistische
exploitatie te strijden.

De leden van de groepen
van het Internationale
Communisten Partij
zijn de arbeiders in
alle landen die de
arbeiders te allen tijde
zal verdedigen en
tegen de kapitalistische
exploitatie te strijden.

De groepen van het
Internationale Communisten
Partij zijn de arbeiders
in alle landen die de
arbeiders te allen tijde
zal verdedigen en
tegen de kapitalistische
exploitatie te strijden.

Int. Instituut
voor de Arbeiders
in Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEREN
DE PRODUCTIE IN HANSEN DER BEDRIJFSORGANISATIE!

Vijfde Jaargang no. 2.
Juni 1932 no. 2.

BEVAT:

De vakvereniging als lichaam van de Staat.
Tegen het Trotskisme.

DE VAKVERENIGING ALS LICHAAM VAN DE STAAT.

Vereniging van de sociaaldemocratische en confederale
vakverenigingen in Duitsland.

De Duitse sociaaldemocratie en de met haar samenhangende 'vrije vakverenigingen' hebben lange tijd tot voorbeeld voor de arbeidersbeweging van andere landen gediend. Dit is zelfs nu nog bij de organisaties, welke zich tot de Tweede Internationale rekenen, het geval.

De Duitse sociaaldemocratische arbeidersbeweging (partij en vakbeweging) is van klassenrijd organisatie lange de weg van parlementaire en de politiek van overeenkomsten met de kapitalisten tot een revolutionaire en het burgerlijk samenwerkende beweging geworden. Deze ontwikkeling hebben ook de tot de Tweede Internationale behorende organisaties in de andere landen doorlopen. Het zal nu moeten blijken of dit ook het geval is bij de nieuwe ontwikkelingen, die de Duitse sociaaldemocratische vakverenigingen ondergaan.

Vroeger, toen de sociaaldemocratische vakverenigingen nog als klassenrijd strijdsorganisaties werden aangezien, waren hun eisen en verlangens de christelijke en liberale (Nitsch-Dunkersch) vakverenigingen. Deze vakverenigingen stonden niet op de bodem van de klassenrijd, maar vóór de klassenrijd, in samenwerking met het kapitaal. Deze organisaties werden vroeger als arbeidersvakverenigingen beschouwd, wat hun optreden dan ook vaak eenduidig heeft getoond. In de sociaaldemocratische vakverenigingen hun klassenrijd karakter verlaten hebben, en zelf tot arbeidersvakverenigingen zijn geworden, schiedt hen van de vroegere arbeidersvakverenigingen niet meer af. De verschillen ontbreken, zou men zeggen tot een zekere mate, maar de nieuwe ontwikkelingen, die zij nu aan het ondergaan, zijn niet meer van dien aard.

In de Duitse "Metallarbeiter-Zeitung", het orgaan van de Duitse metaalbewerkerbond, was deze vraag aan de orde gesteld, en de "Regulator", het orgaan van de Hirsch-Duncker'sche metaalbewerkerbond heeft er op geantwoord.

De Regulator heeft in drie vragen de voorwaarden geformuleerd, waarop een vereeniging zou kunnen plaatsvinden. De twee eerste voorwaarden, die zij stellen zijn, vrije meening in politieke opvatting en religie, maar de derde voorwaarde zegt direct, dat communistische gezindheid niet geduld kan worden, en gaat voordelijk verder, dat "de vakvereeniging de staat, de natie, de Republiek, de democratie moet dienen. Daarbij behoort de strijd tegen de Klassenrijkestandpunt staande reaktionaire overheersers. De politieke strijd van de vakvereenigingen moet medemenschap, collectieve arbeidsvoorwaarden en arbeidsgemeenschap blijven natuurlijk onveranderd."

Deze vragen, zoo schrijft de Regulator, zal al oitsied keer gevraagd worden, maar het is van beslissend belang, dat deze vragen nog een autoritair antwoord worden.

Wein, 14 mart, 1931. De autoriteit van de sociaaldemocratische vakvereenigingen, voorzitter van de D.D.B. (de Duitse D.V.V.) heeft in de Gewerkschaftszeitung, no. 43, 1931, orgaan van de D.D.B. het antwoord gegeven.

Hij schrijft: "De ernstige betoelening van deze vragen ons ten volste bewust, willen wij het antwoord vrijmoedig geven. "Waarom alle levensomstandigheden van de vakvereenigingen ommekeerden zijn, ten deel door en onderworpen aan het doel van de vakvereenigingen, zoo staan deze vragen daaraan in verband. Wij best den dat het doel van de vakvereenigingen van alle richting is verbetering van de arbeidsvoorwaarden, en verbetering van de maatschappelijke levensomstandigheden van de arbeiders. Maar daarmee is niet zijn meest ernstig doel te bereiken, vrije meening in politiek en religie, op de derde vraag antwoord levert, dat het bestrijden van de "communistiche-oligarchische" tendentie-drijverij van het proletariaat is, als men zich voor de staat, de natie, de Republiek en de democratie uitgesproken. Daarom wil hij hiervan antwoord geven. Wij vertalen dit antwoord in zijn geheel, want hier wordt door de eerste autoriteit van de Duitse vakvereenigingen de ontwikkeling van deze moderne arbeidersbeweging vrijmoedig uiteen gezet, die alle de onoverwinnelijkheid is gewonnen, maar door de vakvereenigingen ook bezocht op wordt verhoogd."

"Waarom wij niet in de vakvereeniging de staat, de natie, de Republiek, de democratie dienen. De vakvereeniging is het feit, dat voor ons allen eenheid is, want de vakvereeniging is de werkdag van de democratische staat en de vakvereeniging is de grondslag van de democratische staat. De vakvereeniging is het feit, dat de vakvereeniging is de positieve wil en op de vakvereenigingen en op de vakvereeniging en op de vakvereeniging, maar de vakvereeniging zelf wordt niet gered, maar eigen gedachte."

wereld, die zich ontwikkeld had uit het doel, en de vervulling daarvan, kon de vakbeweging wezenlijke elementen bijdragen voor de opbouw van de sociale rechtsorde der republiek. En toen, op een beslissend oogenblik in de nationale geschiedenis, aan de vakvereenigingen de mogelijkheid gegeven was, om haar scheppende krachten in dienst te stellen van de opbouw van de staatsorde, in het belang van de arbeiders, toen bleek, dat de wil, die de krachten van de vakbeweging voortstuwde, bij alle groepen volkomen gelijk gericht was. De gelijkheid van het doel, en van de objectieve voorwaarden voor de vervulling daarvan, had in de loop van de ontwikkeling gevoerd tot een ver gaande overeenstemming in de keus van de middelen om het doel te bereiken, in alle deelen van de vakbeweging; ook de Regulator brengt naar voren hoe de methoden van de vakvereenigingstrijd steeds meer gelijk werden. Het tot stand komen van het moderne collectieve arbeidsrecht, gaf zoowel de medewerking der vakvereenigingen bij het tot stand brengen van de sociale rechtsorde der republiek te zien, als ook de eenstemmigheid van opvatting over het vervullen van deze taak. Door het invoeren van het collectieve arbeidsrecht geven de vakbonden aan de sociale inhoud van de nieuwe rechtsorde een karakter, die in overeenstemming is met de idee van de vakbeweging - en tegenover het arbeidsrecht van onze dagen zijn weer alle vakvereenigingen gelijk, van welke richting ze ook zijn. De vakvereenigingen zelf werden een levend lichaamsdeel van de nieuwe maatschappij - en staatsorde.

We kunnen dus deze gevolgtrekkingen maken: De verhouding van de vakbeweging tegenover de tegenwoordige staat is om belangrijke redenen volkomen positief. Maar dat niet alleen. Doordat de verhoudingen gelijk zijn voor de vakbonden van alle richtingen in het stelsel van de moderne collectieve arbeidswetgeving, die de grondslag is van hun positieve verhouding ten opzichte van het staatswezen, zijn ook de onderlinge verschillen nogmaals kleiner geworden, en de voorwaarden voor de eenheid verbeterd. En uit de belangengemeenschap van de vakbonden om hun positie in het staatswezen te behouden, volgt nu voor de vakvereenigingen zonder onderscheid van richting, de plicht om vastberaden te strijden tegen alle gevaren, die de democratische republikeinische staat en de rechten van de arbeiders bedreigen, mogen deze gevaren nu uitgaan van "communistiche-bolsjewistische revolutiedrijven" of van openlijke of gemaskeerde omwentelingspogingen van andere aard". (Gewerkschafts-Zeitung Nr 44, 1931).

De vakvereenigingsleiders in Nederland zullen, wanneer ze voor de arbeiders staan, zulke woorden nu nog niet mogen gebruiken - de man, die aan het hoofd van de Duitse vakvereenigingen staat, schrijft het neer als iets, ~~xxx~~ waaraan niet te twijfelen valt: Wij vakvereenigingen zijn een deel van deze staat (van de burgerlijk-kapitalistische staat); wij hebben hem helpen opbouwen, en wij zullen hem verdedigen. Maar de vakbeweging in Nederland, zoo als in alle kapitalistische landen, is op weg hetzelfde te doen als de Duitschers, de leiders durven er zich allen nog niet openlijk voor uit te spreken. De Nederlandsche kapitalisten zijn nog niet zoover, dat zij door middel van de staat de arbeidsvoorwaarden laten vastleggen en de arbeiders met staatsgeweld dwingen, zich aan deze wettelijke arbeidsvoorwaarden te onderwerpen.

4.

Hier hebben de vakverenigingen dus nog de taak tusschen arbeiders en kapitalisten te onderhandelen en te bemiddelen. Daarom moeten zij zich ook een voldoende aanhang onder de arbeiders verzekeren, voor wie zij gaan onderhandelen en bemiddelen, en daarbij zouden woorden als Leipart gebruikte, slechts hinderlijk zijn. Waar ze staatsorganen zijn, namelijk bij het uitkeeren van steun aan werklozen laten de vakbonden nu al zien, wat voor geschikte staatsambtenaren ze zijn. Er zijn werklozen genoeg, die het aan de lijre ondervinden.

Hoe scherper de klassetegenstellingen worden, des te meer gaan de kapitalisten er toe over door de staat de arbeidsvoorwaarden te laten vastleggen. Want, arbeidsvoorwaarden, waarbij winst kan worden behaald, zijn voorwaarden, waarvan het bestaan van het kapitalistische stelsel afhangt. Kan het niet meer door onderhandelen en bemiddelen met vakbewegingen, dan treedt de staatsmacht op, en legt arbeidsvoorwaarden vast, waarvan de naleving wettelijk verplicht wordt. In Duitschland is men met het begin van 1932 hier aan toe (de noodverordening). In Italië en Rusland is deze toestand reeds sinds jaren van kracht. Is het zoover gekomen, dan is het onderhandelen en bemiddelen van de vakverenigingen door de arbeidswetgeving van de staat overbodig geworden, maar de taak van de vakvereniging, voor naleving van de arbeidsvoorwaarden te zorgen, krijgt nu pas een alles omvattend arbeidsveld. Het is zooals Leipart het schrijft—dit is het doel van de vakverenigingen; wettelijk gewaarborgde arbeidsvoorwaarden, arbeidsvoorwaarden in de vorm van staatswetten en de vakverenigingen als controle-organen van de staat, die er voor moeten zorgen, dat de wet wordt nagekomen.

Hadden de vakverenigingen van hun zijde gezien de belangen van de arbeidersklasse beter kunnen behartigen dan door nastreven en bereiken van dit doel? Zijn niet de kapitalisten van vroeger, die de klassenstrijd tegen het proletariaat hebben gevoerd, ertoe gedwongen zich aan een hogere macht te onderwerpen, aan de staat. En zijn niet de vakverenigingen, deze belichaming van de macht van de arbeidersklasse, een deel van deze staat geworden, waar se de belangen van de arbeiders vertegenwoordigen. De vakvereniging heeft de arbeiders een plaats in de maatschappij veroverd, en het is de staat, die nu dit als een recht geeft.

TEGEN HET TROTSKISME.

De Trotski geniet bij vele revolutionairen een hooge mate van vertrouwen. Zijn nieuw geschrift "Wat nu?" (Berlijn 1932), zal, evenals de kleinere brochures, die voorafgingen, veel gelezen worden. Maar het bevat, evenals de

5.

voorgangsters een menigte grondige vergissingen. Het is daarom noodig dit geschrift te bespreken, onbeïnvloed door het geschreeuw der Stalin-gepatenteerde K.P.D.'ers, die Trotski als een lakel der bourgeoisie verdacht maken; onbeïnvloed ook door de sociaaldemocratische pogingen, hem als bondgenoot van het reformistisch hankroet te reclameeren; onbeïnvloed tenslotte door de onzichtigheid, die Tr. zelf aan de dag legt. Trotski verdedigt in dit nieuwe geschrift zijn reeds vroeger naar voren gebracht strategische lijn en bouwt haar verder uit. Het fascisme moet verslagen worden voordat het tot macht komt. Dat kan hij slechts daardoor, door de K.P.D. een "juiste" eenheidsfronttaktiek te laten doorvoeren, die de meerderheid der arbeidersklasse se tot actie brengt. De eerste schrede in deze strijd is daarom de hervorming der K.P.D. Op welke grondslagen bouwt hij deze politieke perspectieven op?

De perspectieven.

Trotski was altijd sterk in schitterende, maar verkeerde formuleringen, vooral als het op het perspectief aankwam, de schatting van het tijdsverloop eener politieke ontwikkeling. Toen in de zomer van 1921 in Moskou het Derde Congres van de Komintern bijeen was, verklaarde Tr. dat men met wiskundige zekerheid een Engelsch-Amerikaansch conflict met oorlogsgevolgen binnen drie jaar vooruit kon zien. Niet 3 jaar maar 11 zijn er ondertusschen verlopen en niets van dien aard heeft plaatsgevonden en niets wijst erop, dat de imperialistische tegenstellingen in de naaste toekomst juist tusschen Engeland en Amerika tot een openlijk conflict zullen voeren. Zulk dingen moet men zich herinneren als men bij Tr. bijv. het volgende over het kabinet Brüning leest: "De eigenlijke strijd is nog niet begonnen. Hij staat nog te wachten. De rust tot aan de strijd, tot aan het openlijk krachtmeten vult de dikatuur der bureaucratie aan, (122). "De tegenstrijdigheden van het Duitsche kapitalisme zijn tegenwoordig tot zoe'n spanning gekomen, dat een uitbarsing onvermijdelijk moet volgen. Het aanpassingsvermogen der sociaaldemocratie heeft de grens bereikt waar de zelfvernietiging begint. De fouten der Stalinsche bureaucratie zijn aan een doel gekomen waarna de ramp komt. Dit is de formule der drie-eenheid, die Duitschlands positie karakteriseert. Alles staat op de scherpe kant van het mes. (26). Hebben de revolutie of morgen het fascisme de algemeene slag moet geleverd worden voordat Brünings burocratische dictatuur door het fascisme wordt afgelost.

Deze formule deelt Tr. met de S.A.P. en de K.P.D. Zij ontspringt aan de waardeering van het fascisme als een zelfstandige kracht naast de bourgeoisie. Zij "steunt" op hem, neemt haar "toevlucht" tot hem, want zij moet zich zich ten volke de druk der arbeiders-organisaties ontdoen, ze uit de weg ruimen, verbrijzelen, versplinteren. Hier treedt de historische functie van het fascisme in werking. Het brengt die klassen op de been, die zich onmiddellijk boven het proletariaat verheffen en vreezen in haar rijen gestort te worden, organiseert en militariseert ze met middelen van het grootkapitaal

6.
onder de dekmantel der officieele staat en richt ze op de verbrijzeling der arbeidersorganisaties van af de revolutionaire tot de gematigde... Het fascisme is een bijzonder staatsysteem, gegrond op de uitroeiing van alle elementen der proletarische democratie in de burgerlijke maatschappij... Het beteekent alle zelfstandige en vrijwillige organisatie te verbrijzelen, alle steunpunten van het proletariaat te vernietigen en de resultaten van drie kwart eeuw arbeid van de sociaaldemocratie en der vakbeweging uit te roeien (biz. 5). Het is een verschil of zulk een beoordeeling wordt uitgesproken door een verdrukte, uitgebuide en door de bourgeoisie kunstmatig in onwetendheid gehouden jonge proletarier, of dat ze wordt uitgesproken door een man als Trotski.

De aanmatiging over de vermeende "onwetendheid" van anderen staat een man niet, die ook in zijn Turksche verbanning gelegenheid heeft Deutsche kranten van alle richtingen te lezen, van deze mogelijkheid echter helaas zoo weinig gebruik maakt, dat zich in zijn ontleding der Duitsche toestand vergelijkingen bij hoopen voorkomen. Weliswaar behoort dit in het algemeen tot het schuldoonto der Bolschewiki van dat van gisteren en van dat van heden. Hierin verschilt Tr. van Stalin minder, als hij zich blijkbaar zelf kan voorstellen. Zij allen, Lenin niet uitgezonderd, hebben zich nooit tot een overwegende, geduldige, zorgvuldige onderzoeking der voorwaarden der revolutie in hoog ontwikkelde Europeesche landen opgewerkt, hebben steeds hun op zichzelf reeds primitieve oordeel over deze verhoudingen nog grover gemaakt door een slecht gefundeerde aanvalsmethode: begonnen Tr. anteleo tusele aanmatigingen tot aan Stalin's bedorvenheid en kadavergehoorzaamheid der K.P.D.

Daar echter Trotski niet bereid is zich op de hoogte af te stellen en van zijn kant te leeren, ziet hij in Duitschland slechts het "Nationaal-socialisme" en begrijpt het alleen volgens het Italiaansch voorbeeld.

Beide in volle overeenstemming met de S.P.D. ofschoon ook met andere gevolgtrekkingen. Het kabinet Brüning is voor hem slechts "een overgangskabinetregime van korten duur, dat aan de ramp voorafgaat". Tusschen het Brüning-regime en de fascistische diktatuur staat volgens Tr. de nationaal-socialistische Putsch, die de overdracht der heerschappijtaak der bourgeoisie op den kleinburgerlijke diktator brengt. Welke rede echter zou de Duitse bourgeoisie dwingen of drijven hun macht, die zij vast in haar handen heeft aan Hitler toe te vertrouwen?

Het Deutsche fascisme en het italiaansche schema.

Wij willen het geduld hebben, dat Tr. niet had en nog eens het geweldige verschil uiteenzetten tusschen de Deutsche en de Italiaansche ontwikkeling: in Italie tiomfeerde het fascisme in de voorbijgaande verheffing der middenstandsdiktatuur omdat de aanzienlijk zwakkere bourgeoisie onder de stuipen der na-oorlogscrisis uitgeput en willoos was, terwijl het proletariaat in verloren opstanden was doodgebloed. Het aansterken der bourgeoisie veranderde de klein-burgerlijke diktatuur in een commissarissen-diktatuur van het grootkapitaal.

HET STEUNEN VAN DE LOONSTRIJD.

Op onze laatste landelijke bijeenkomst in Amsterdam, die plaats had vlak na het ineenstorten van de Twentsche textielstaking, bespraken we dit conflict. Onze Zwolsche kameraden critiseerden de houding van onze groep tijdens deze staking, ze vonden dat we op de een of andere manier hadden moeten steunen, de meeste anderen meenden, dat we daartoe niet in staat waren. De discussie op die bijeenkomst heeft blijkbaar nog niet duidelijk naar voren gebracht waar het meningsverschil precies schuilt. Tenminste in het discussie artikel (PIC 1e Juni No), dat onze Zwolsche kameraden schreven, wordt het standpunt van de anderen verkeerd weergegeven. Om een zuivere discussie te krijgen zullen we dus om te beginnen de verschillende misverstanden even recht zetten.

De Zwollenaren meenen blijkbaar, dat de meesten van onze groep uit principe tegen steunen waren, omdat steunen op zichzelf contra-revolutionair is, zoo schrijven ze. Op een andere plaats halen ze deze woorden aan: "door een staking te steunen steunt men de vakbeweging". Dit hebben ze blijkbaar zoo opgevat dat we de staking bekijken als een vakvereenigingsaangelegenheid, en aangezien de vakvereeniging contrarevolutionair is, zouden we dan de staking en het steunen ervan ook contrarevolutionair moeten vinden. Onze Zwolsche kameraden wijzen er terecht op dat deze opvatting in strijd zou zijn met het feit, dat juist de vakbonden de ergste vijanden van elke actie zijn.

Nu is er wel niemand in onze groep die er van houdt zich met dergelijke doodoeners van de zaak af te maken. Zeker zijn er stakingen die een zuiver vakvereenigingszaakje zijn. Neem bijvoorbeeld dit geval: De een of andere industrie heeft er belang bij de fabrieken een tijdlang stil te zetten. De patroons gaan nu onderhandelen met de vakbonden, met het resultaat dat ze overeenkomen het voorloopig niet eens te worden. Er komt dan een staking. De patroons hebben dan hun zin; de fabrieken staan een tijdlang stil, en het kost hun niets, want de arbeiders zijn in staking gegaan, en dragen dus zelf de lasten. De staat of gemeente hoeft de staker niet te betalen, wat voor de fabrikanten verhoogde belastingen mee zou brengen. De vakbonden hebben ook geen strop, want ze collecteeren het heele land door om steun. Zoo'n soort staking was bijvoorbeeld de Groninger strookarton staking. Gebeurt er in zoo'n staking verder niets bijzonders, dan heeft steunen in zoo'n geval natuurlijk geen zin; contrarevolutionair is wel een erg groot woord, maar het zou zeker heel dom zijn.

Maar zoo goed als er stakingen zijn, waarbij geen sprake is van klasseverzet van de kant van de arbeiders, net zoo goed zijn er ook andere stakingen, waarin wel de strijdwil van de arbeiders naar voren komt. Dat was zeker het geval in de Twentsche staking. Ook zoo'n staking is daarom op zichzelf nog niet revolutionair, in zoo'n staking zijn strekkingen in revolutionaire en in reformistische richting, allebei. Dat kan niet anders, want zelfs de meest revolutionaire arbeider kan zich niet heelemaal los maken van de invloed van tientallen jaren reformistische opvoeding. In zoo'n staking begint eigenlijk pas goed de strijd tusschen reformistische en revolutionaire gedachten. Ieder revolutionair arbeider heeft dan de plicht, om waar hij kan de revolutio-naire strekkingen in zoo'n staking te steunen, en kritiek te oefenen op de reformistische strekkingen.

En nu de Twentsche staking zelf. De staking zelf was in dit geval een revolutionaire daad van de arbeiders; nadat ze al dagen van te voren in de fabrieken erover hadden gesproken, gingen ze bij duizenden tegelijk in staking, zoodra de 2e 5% loonsverlaging als strafmaatregel werd aangekondigd, en dat tegen de vakvereenigingen in. In dit geval was dus alles te zeggen voor steunen van de staking. Maar nu de praktijk. Er bestaat nu eenmaal geen groote revolutionaire, in de bedrijven en stempellokalen verankerde beweging die in staat is solidariteitsacties te ontketenen, of zelfs maar geldelijke steun van eenige betekenis bijeen te brengen. Daarom bleef de staking tot Twente beperkt, daarom moesten de Twentsche arbeiders, wilden ze zich niet dadelijk gewonnen geven, bij de vakvereenigingen om steun aankloppen. Er moest heel hard geklopt worden, maar de steun kwam toch. Hiermee was het steunen van deze arbeiders praktisch onmogelijk geworden, want het kon alleen gebeuren via de vakvereeniging. Maar door onze steun af te dragen aan de vakvereeniging, geven we die vakvereeniging tegelijk de macht die steun uit te keeren zooals de bond wil, en niet zooals wij willen. We versterken daardoor juist de macht, die het gevaarlijkst voor onze strijd is; onze steun, die voor de staking bedoeld is wordt steun van N.V.V. of N.A.S. politiek, al naar de organisatie die we steunen, maar we steunen altijd een politiek die vroeg of laat onze strijd kapot moet maken.

Wanneer we de zelfstandige actie van de arbeiders geldelijk willen steunen, dan moeten de arbeiders zelfstandige organen hebben, waaraan we die steun kunnen afdragen. Een stakerscomitee, dat werkelijk op bedrijfsgrondslag stond, is zoover we weten alleen gevormd bij de spinnerij Twenthe in Almelo. In dit bedrijf ontbrak de invloed van groote vakorganisaties, die in de andere fabrieken de actie tegen de eerste 5% nog wisten te verhinderen.

Bij de "Twenthe" was het grootste gedeelte georganiseerd in een plaatselijke neutrale bond, die daardoor nog min of meer in handen van de arbeiders zelf was, en die niet zooals alle andere bonden een krachtige propaganda tegen de staking voerde. Hier gingen de arbeiders, tegen het advies van alle bonden, van Unitas af tot het N.A.S. toe, al direct tegen de eerste 5% in staking. En v.o.r.m.d.e.e.n. l.e.e.v.e.n. l.e.i.g.e.n. v. s. t. a. k. e. r. s. c. o. m. i. t. e. e., los van iedere vakorganisatie, en beten dus ook in dit opzicht voor de heele staking de spits af. Aan het "revolutionaire" N.A.S. valt de eer te beurt dit eerste zelfstandige stakerscomitee om hals te hebben gebracht. De N.A.S. leden werd op straf van royalement verboden aan dit "wilde" comitee mee te doen. Tegelijk verklaarde het N.A.S. zich solidair met de staking. Het gevolg was dat de N.A.S. leden uit het comitee trokken, waardoor het stakerscomitee tot een comitee van een vakvereeniging, de neutrale bond, werd. Het N.A.S. kon dit doen, omdat het comitee niet gevormd was uit revolutionaire overtuiging, maar alleen door de dwang van de omstandigheden. De arbeiders wilden staken, maar ze hadden alle bonden tegen zich, en dus moesten ze zelf de leiding nemen. Ze deden dit, zonder zelf direct in te zien, hoe verstrekkend deze daad was. Ze lieten hier zien op welke grondslag de eenheid van de arbeiders in de strijd tot stand komt, de eenheid, waar door alle organisaties met de mond voor wordt gestreden, maar die deze organisaties nooit tot stand kunnen brengen. Maar de stakers zelf zagen op dat oogenblik in dat comitee nog niet anders dan een noodmaatregel, die voor de N.A.S. leden niet meer nodig was, toen hun organisatie ook de strijd ging steunen. Zelfstandige comitees, die op grondslag van het bedrijf georganiseerd waren, zonder dat naar diplomaboeckjes werd gekeken, en die zoo de verdelheid overwonnen hadden en dus op klassegrondslag stonden, die waren er dus niet. De eenige comitees, die niet direct in handen van de vakorganisaties waren, dat waren de comitees van de ongeorganiseerden. Directe strijdcomitees waren dit niet. Het waren alleen steuncomitees. Strijdcomitees konden het niet zijn, omdat de ongeorganiseerden niet zelfstandig over de staking kunnen beslissen, dat kunnen alleen alle arbeiders, georganiseerden en ongeorganiseerden samen. En de staking is dan alleen in handen van de arbeiders zelf, wanneer ze hun eigen stakingsleiding buiten alle bestaande organisaties om op grondslag van de bedrijven organiseren. Anders is de staking in handen van de vakbonden, al moeten die de arbeiders ook wat toegeven als het gevaar dreigt dat ze het anders zelf gaan doen. De comitees van de ongeorganiseerden wilden dan ook niet anders dan steun inzamelen om de strijd uit te kunnen houden. En dit alleen maakt het nog de moeite waard zulke comitees te steunen, want hiarmee verliezen de vakbestuurders een machtig wapen: de bedreiging dat de ongeorganiseerden die geen steun krijgen al door klaar staan om weer aan het werk te gaan.

10.
De ongeorganiseerden moeten eerst zelf voor steun zorgen, de vakbestuurders dachten, hoe eerder die van de honger verrekken, hoe gauwer de staking over is. Maar toen kwam de R.V.O., die wel steunde en dat maakte dat de bonzen van de Eendracht in moeten grijpen, voor de R.V.O. te veel invloed kreeg. Zou gingen de comitees over, deels naar de Eendracht, deels naar de R.V.O. Steunen kon dus op 3 manieren gebeuren. 1e. Door middel van de Eendracht, 2e. door middel van de R.V.O., 3e. direct aan de comitees zelf, hoewel die ook al op andere manier steun kregen. De Eendracht steunen was uitgesloten, waarom hebben we al gezegd. Hetzelfde geldt ook voor de R.V.O., want de politiek van de R.V.O. versterken betekent ook de strijd afbreken. Wat de R.V.O. doet, met zijn propaganda voor zogenaamde eigen leiding is even gevaarlijk als wat de vakbonden doen, die bewust iedere eigen leiding saboteeren. De R.V.O. wil de arbeiders een eigen leiding laten kiezen, maar niet zoo, dat de arbeiders op grondslag van hun bedrijf bij elkaar komen, en daar vertrouwensmannen aanwijzen, die ieder moment afzetbaar zijn, en die van alle bedrijven samen bij elkaar komen en de leiding van de staking vormen. De R.V.O. laat op een meeting of in een vergadering een paar man kiezen, die nu voortaan de stakingsleiding zullen wezen, die parolen uitgeven waarnaar de arbeiders te handelen hebben, en die dan natuurlijk rasechte revolutionairen moeten zijn. Een dergelijke leiding hebben ze ook nog laten kiezen, maar die heeft ook niets kunnen doen om te verhinderen dat de staking in elkaar stortte, toen de bonzen van de verschillende organisaties de tijd gekomen achtten om het eenheidsfront te vormen, maar natuurlijk tegen de arbeiders. En de reden waarom de R.V.O. niets kon doen was, dat dit soort van eigen leiding, dat de R.V.O. propageert niet met de werkelijke machtsverhoudingen overeenstemt. De arbeiders vormen alleen zelf een macht, wanneer ze zich als bedrijf vereenigen, doen ze dat niet, dan is de macht toch ten slotte aan de vakbonden, al is er ook nog zoo'n revolutionaire "eigen leiding". Maar dat kan de R.V.O. nooit zoo zeggen, want hun doel is per slot om de partijpolitiek van de C.P.H. te dienen en die komt in de knel, zoodra de arbeiders tot bedrijfsorganisatie overgaan. Want de macht van de partijen houdt op, waar de zelfstandige macht van de arbeidersklasse begint. De bonden maken propaganda voor "orde" en tegen eigen leiding, en de arbeiders zullen vroeg of laat wel gaan zien wat voor hun beter is, de vakbonden alles te laten verknoeien of het zelf te gaan doen. Maar de propaganda van de R.V.O. heeft een ander gevaar: ze stichtten een hoopeloze verwarring door als "eigen leiding" voor te stellen wat eigenlijk alleen maar C.P.H. partijleiding wil zijn. Daarom kunnen we ook de R.V.O. niet steunen.

De eenige mogelijkheid om te steunen die overbleef, was dus direct aan de comitees steun af te dragen, buiten Eendracht of R.V.O. om. Nu zeiden sommigen van ons dat we op die manier toch de vakvereniging steunden. Want hoe was het immers. De ongeorganiseerden haalden zelf steun op, maar wat ze minder ophaalden dan een bepaald bedrag per staker werd door de Eendracht bijgepast. Als we nu aan het comitee zelf steun afdragen, werd er gereedeneerd, dan steunen we eigenlijk toch weer de Eendracht, want die hoeft dan minder bij te passen. Wanneer er gezegd is dat het niet mogelijk is om de staking te steunen, zonder de vakvereniging te steunen, dan is er dit mee bedoeld. Maar de meesten dachten er anders over. De Eendracht steunt de ongeorganiseerden niet zoo maar voor zijn plezier, maar om controle over hen te krijgen. Maken we de steun van de Eendracht overbodig, dan zal die organisatie heusch niet blij zijn met die hulp, want ze verliezen daarmee tevens hun macht over de ongeorganiseerden.

Hier hebben we dus laten zien hoe we in beginsel dachten over het steunen. Dat hier in de praktijk niets van terecht is gekomen is waar. Waar is ook, dat we misschien groter activiteit aan de dag hadden kunnen leggen. Toch is het niet goed om in dit geval een kleine propagandagroep van enkele tientallen leden verwijten te gaan maken. Van eenige praktische betekenis had onze steun niet kunnen zijn. Met alle krachtsinspanning hadden we misschien genoeg bijeen kunnen brengen om een gezin of tien geregeld te onderhouden. Dat we in staat waren geweest te verhinderen dat een comitee van ongeorganiseerden naar de vakbond zou zijn overgegaan gelooven we niet. Dit is dan ook wel de reden waarom de meesten van ons onze centen (wij hebben ook geen halve kousen vol), liever voor de propaganda gebruiken; dat haalt meer uit.

Waar we ook tegen op moeten komen, dat is tegen wat er gezegd wordt over het steunen na de staking van enkele geroeyeerde kameraden. Naar een "revolutionair uithangbord" bij deze kameraden hebben we niet gekeken. Het eenige wat we weten is dat ze geroeyd zijn om oppositie in hun vakorganisatie, tegen het vermoorden van de staking. We weten zelfs dat deze oppositie principieel met onze opvattingen over zelfstandig optreden van de arbeiders nog weinig van doen had. Want de oppositie wilde vasthouden aan de grondslag van de vakvereniging, ze vochten alleen om zoo iets als meer democratie binnen de organisatie. Toch zijn deze kameraden uitgesloten, en missen daarmee tevens alle steun, ook van maatschappelijk hulpbetoon. Dat is altijd de taktiek; voor de groote massa wordt gezorgd dat ze niet direct hoeven te verhoorden, en de lastigste arbeiders worden afzonderlijk in een hoek gedrukt en kapot gemaakt. Daarom steunen we graag waar we kunnen deze arbeiders. Niemand denkt er over om dit als "een revolutionair succes" voor te stellen, maar dit is tenminste niet iets dat niet boven onze krachten gaat.

A31

12. ...

Iets van beteekenis kan een kleine groep als de onze, waarvan verschillenden nog werkloos zijn, niet doen. Er kan alleen pas wat gedaan worden wanneer er een grootere beweging van revolutionaire kernen in de bedrijven is, die het contact met de zelfstandige comitees tot stand brengt, van die comitees steunlijsten betreft, en, waar mogelijk, solidariteitsacties ontke-

AAN DEN LEZER.

Het artikel: TEGEN HET TROTSKISME, dat op blz. 6 afgebroken is, wordt in het volgende nummer, te beginnen met: Het Duitse fa-

ciams en het Italiaansche schams, voortgezet.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE: H. CANNE MEIJER TRANSVAALSTRAAT 125 (D) 'DAM, GEM. GIRO C 2888

Dit persmateriaal wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crises, welke in steeds groter mate de arbeiders tot een revolutionaire beweging van het productieproces aanleiding geven, waartoe miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbarsting zijn overgegeven. De massa op den voorgrond tredende revolutionaire beweging van het productieproces, het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende misere van het proletariaat dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communisatie van het productieproces te beginnen. De groepen van internationale Communisten hebben de arbeiders in deze strijd van het belang van de productie van producten en distributie van goederen, alsmede de maatschappelijke organisatie van de productie, alsmede de organisatie van de productiecentra te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den werksamen vooruitgang der arbeidersklasse in de ontwikkeling van het productieproces van de arbeidersklasse, daarom moeten ze zich inspannen de maatschappelijke organisatie van de productie te verwezenlijken en te stellen de

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE EN DE BEDRIJFSORGANISATIE'S! Juli 1932

Inhoud: Tegen het Trotskisme.

TEGEN HET TROTSKISME.

Dit artikel is overgenomen uit het persmateriaal van de Duitse Rote Kämpfer Gruppe. De Rote Kämpfer Gruppe staat op het Raden-standpunt; in verschillende andere opzichten dekken hun opvattingen zich niet met de onze, wat o.a. al daaruit blijkt, dat ze meenen het best te kunnen werken binnen andere organisaties, zooals S.P.D. en S.A.P. Ook in dit artikel komen in verschillende details opvattingen naar voren, die van de onze afwijken. Wij publiceren dit artikel, omdat we de hoofdstrekking ervan, de manier waarop hier het Trotskisme onder het mes genomen wordt, voor onze lezers van belang achten; overigens laten we de inhoud geheel voor rekening van de Rote Kämpfer Gruppe. De paar eerste bladzijden hebben we al in het vorige nummer afgedrukt, om het heele artikel volledig bij elkaar te hebben herhalen we die nog maar eens.

Leo Trotski geniet bij veel revolutionairen een hooge mate van verachting. Zijn nieuw geschrift "Wat nu?" (Berlijn 1932), zal, evenals de kleinere brochures die voortvloeien, veel gelezen worden. Maar het bevat, evenals de zijn voorgangers, een ernstige grondige vergissingen. Het is daarom noodig dit geschrift te bespreken, onbeïnvloed door het geschreeuw der Stalin-gespannen K.P.D.'ers, die Trotski als een lokaal van de bourgeoisie als verdacht maken; onbeïnvloed ook door de socialdemocratische pogingen, hem als een lokaal van het reformistisch hervormen te reclameren; onbeïnvloed ten slotte door de insinuaties, die Trotski zelf aan de dag legt. Trotski verdedigt in dit nieuwe geschrift zijn reeds vroeger naar voren gebrachte strategische lijn, en bouwt die verder uit. Het fascisme moet verlagen worden